

ERDÉLYI JÁNOS

VÁLOGATOTT
MAGYAR
NÉPDALOK

János Erdélyi
Válogatott magyar népdalok

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=24714369

Válogatott magyar népdalok Képes kiadás:

Содержание

Előszó	8
SZERELMI DALOK	10
1	10
2	11
3	12
4	13
5	16
6	17
7	18
8	19
9	20
10	21
11	22
12	23
13	24
14	25
15	26
16	27
17	28
18	29
19	30
20	31
21	33

22	35
23	36
24	37
25	38
26	39
27	40
28	41
29	42
30	43
31	45
32	47
33	48
34	49
35	50
36	51
37	52
38	53
39	54
40	55
41	56
42	57
43	58
44	59
45	60
46	61
47	62

48	63
49	64
50	65
51	66
52	67
53	68
54	69
55	70
56	71
57	72
58	73
59	74
60	75
61	76
62	77
63	78
64	79
65	80
66	81
67	82
68	83
69	84
70	85
71	87
72	88
73	89

74	90
75	91
76	92
77	93
78	94
79	95
80	97
81	98
82	99
83	101
84	102
85	103
86	104
87	105
88	106
89	107
90	108
91	109
92	110
93	111
94	112
95	113
96	114
97	115
98	116
99	117

100	118
101	119
102	120
103	121
104	122
105	123
106	124
107	125
Конец ознакомительного фрагмента.	126

János Erdélyi

Válogatott magyar népdalok Képes kiadás

Előszó

E gyűjtemény most, a Népdalok irodalmának tizedik, tizenkettedik esztendejében, nem azt akarja szembe tüntetni, hogy azóta e téren sok újdonság történt, hanem csak annyit mond, hogy a tisztelt vállaló urnak ilyen kisebb kötet látszott célszerűnek; én pedig azt előállítam. Ily formán ez nem második kiadás, mert csak kis része van itt annak, mi ezelőtt három testes kötetben világ elé jött; és van olyan, a mi eddig nem volt nyomtatva, sok; néhány dal pedig, újabb értesülések, nyomozások szerint, toldva, másítva, mintegy: szerkesztve;

A vállaló ur eszméje, s annak kivitele, hogy rajzokat állítson a szöveg közé, úgy hiszem, találkozni fog a közméltánnyal. A képek nemcsak ismertetni fogják mesteröket, hanem ki is emelni vésűje becsét.

Mint Pestről eljöttöm óta más ízben, úgy jelenleg is nyilvánítom, hogy a népdalokat folyvást gyűjtöm. A ki, netaláni rokonszenvvel kíséri e tárgyat, és szinte gyűjt: ha nem tud jobbat tenni, küldje hozzám gyűjteményét; itt, bizonyos, miszerint el

nem vész, sőt inkább valamennyi együtt lesz.

Sárospatak, ápril 29. 1857.

Erdélyi János.

SZERELMI DALOK

1

Ha én páva volnék,
Páva módra járnék;
Dunavizet innám,
Dunát átrepülném,
Fenyőágra szállnék,
Fenyőmagot enném,
Aztán megrázkodnám,
Tollam elhullatnám.
Leányok felszednék,
Menyecskék megkötnék,
Urfiak viselnék.

A merre én járok,
Még a fák is sirnak,
Gyenge ágairul
A levelek hullnak.

Hulljatok levelek,
Rejtsetek el engem,
Mert az én galambom
Sirva keres engem.

Hulljatok levelek,
Sűrűn az utamra,
Hogy ne tudja rózsám,
Merre ment galambja.

3

Amott kerekedik egy fekete felhő,
Abban tollászkodik sárga lábu holló.

Várj meg, holló, várj meg, hadd üzenjek tőled
Apámnak, anyámnak, jegybeli mátkámnak.

Ha kérdik: hol vagyok, mondd meg, hogy rab vagyok,
A török udvarban talpig vasban vagyok.

Édes dudu, duduskám,
Szép babakám, babuskám,
Alakom, angyalkám,
Pintyőke madárkám!

Tubám, tőlem ne repülj,
Hanem hiv fészkedbe ülj,
Lankadt ölembe dülj,
Nekem örömet szülj.

Osztozzál egy szivemmel,
Lelket végy egy lelkemmel;
Ne vess beszédimmal,
Könyezz szemeimmal.

Vannak, kik reád vásznak,
Nem engedlek én másnak,
Sem a gaz szokásnak,
Bár sok vermet ásnak.

Téged, téged szeretlek,
Téged, téged kedvellek,
Tégedet kísérlek,
Meddig el nem érlek.

Csin-csillagom kegyesem,
Lépes mézem, édesem,
Egy szóval: mindenem,
Tudod, én Istenem!

Szép képed szeplőtelen,
Szived pedig szintelen;
Jöj szivem, én velem,
Van rólad hitelem.

Piros pipacs ajakid,
Kökény egy pár szemeid,
Pár czitrom melleid,
Sólyom tekinteteid;

Termeted keménysége,
Szép testednek épsége
Teljes egészsége,
És mi nemessége!

Engemet megkötöztek,
Mind halálíg meggyőztek.
Izre-porra törtek,
Örökre gyötörték.

Bizony, minden hibátlan,
Csinos, deli, ártatlan;
Minden porczikája,
Sziv remek munkája.

Mert, mivel méltó vagy,
Tüzem hozzád égig nagy.
Enyhíts harmatoddal,
Ugy bánjál raboddal.

Nyitom minden eremet,
Feláldozom véretem,
Igaz életemet,
Tüzláng hív szívemet.

Cserebogár, sárga cserebogár,
Nem kérdem én tőled: mikor lesz nyár.
Azt se kérdem sokáig élek-e,
Csak azt mondd meg: rózsámé leszek-e?

Nem kérdem én te tőled, kis madár:
Derül-e még életemre több nyár.
Ugyis hév nyár emészti éltetemet,
Mióta rózsám bírja szívemet.

Nem anyától lettél,
Rózsafán termettél,
Piros pünköst napján
Hajnalban születted.

Orczáid rózsái
Ha közel volnának,
Égő szivem mellé
Tűzném bokrétának.

Halok halálomért,
Élek életemért,
Kedves galambomnak
Sok szép szavaiért.
Meghalok hazámért,
Hazám falujáért,
Az egyik soráért,
Galambom házaért;
A benne lakóért,
Kedves galambomnak
Sok szép szavaiért.

Rózsám, ha szeretnél,
Éjjel is eljönnél,
Lábod hegyén járnál,
Hogy senki ne tudná;
Hogy itt jártál.

Utczán nem ösmernél,
Háznál nem beszélnél;
Vagy a kis szobában,
Vagy a kamarában
Megölelnél.

Meghalok, meghalok,
Még beteg sem vagyok;
A pesti temetőn
Nyugodni akarok.

Csináltatsz-e nekem
Diófa koporsót?
Bizony csináltatok
Márványkő koporsót.

Hát behuzatod-e,
Fekete fátyollal?
Bizony behuzatom
Fekete bársonnyal.

Kivereted-e majd
Szép sárga szögekkel?
Bizony kiveretem
Tiszta arany szöggel.

Eltemetsz-e engem
Temető szélébe?
Bizony eltemetlek
Virágos kertembe.

Ha én rózsza volnék,
Hamar elhervadnék,
Senki rám nem nézne,
Senki nem szeretne.

Ne mondj hát rózsának
Engem, violának;
Egy viola-szegfűt
A nyári nap elsüt.

Bizony ha lehetnék,
Én csak galamb lennék;
Oh hová nem mennék,
Ha most repülhetnék;

Sem rózsza nem leszek,
Sem galamb nem leszek.
Mert én, édes rózsám,
Csak a tied leszek.

Volt nekem szeretőm
Falu végén kettő,
Nem volt buza kenyér,
Megholt mind a kettő.

Egyiket temettem
Virágos kertembe,
Másikat temettem
Szívem közepébe.

Egyiket öntözöm
Tiszta dunavizzel,
Másikat öntözöm
Sűrű könnyeimmel.

12

Az én szeretőmnek dombon van a háza,
Két kereken forog csikorgós kapuja.
Az én szeretőcském, piczin, parányicska,
Mindenütt megfordul, mint a karikácska.

A berencsi utcát végig kövecsezik,
Azon az én lábam nem is ugrándozik.
A nagyfali utcát nem is kövecsezik,
Azon az én lábam mégis ugrándozik.

Kisérij ki rózsám, siromig,
Az örök nyugalomig.
Vess rám egy két kapa földet,
Talán megérdemlem tőled.

Ha még a temető kertbe,
Ird fel sirom keresztére:
Itt fekszik egy hív szerető,
Nyugtassa meg a teremő!

Siromra ültess egy fácskát,
Vagy pedig egy bokor rózsát;
Hadd lássa meg, a ki ott jár:
Soha nem voltam csapodár.

Azt, hogy szerettelek, mondd ki
Bátran, ha kérdi valaki;
De azután mást ne szeress,
Több szeretőt el ne temess.

Bezzeg van Pestvármegyében,
A Dunának lementében,
A ki ragyog személyében,
Mint a csillag az egekben.

Ékes viola nemzette,
A pünkösti rózsza szülte,
Égi harmattal nevelte.
Ezt az egyet úgy kedvelte.

Mint a napnak ragyogása,
Barna szemének járása;
Ugy illik egész mozgása,
Még csak Pesten sincsen mása.

Szép kis gyöngye természetének,
Ékesen zengő nyelvének,
Nem kár volna személyének,
Hogy ünnepet szentelnének.

Hej beh szépen világít
Az esteli csillag;
Hej be szép szőke legény
Áll ablakom alatt.
Be kellene híni,
Mellém is ültetni,
Piros szőke legénynek,
Puha ágyat vetni.

Ujjamon a gyűrűje,
Zsebemben levele,
Piros szőke legénynek,
Rajta van a neve.
Nem adnám a nevét,
Két arany almáért.
Hát magát hogy adnám
Széles e világért!

Feljött már a hajnal,
Hajnali szép csillag,
Egy szép piros legény
Ablakomon hallgat.
Ki kellene menni,
Be kellene híni,

Két piros orcáját
Meg kéne csókolni. –
Ki is fogok menni,
Be is fogom híni,
S azt a kerek száját
Egyszer megcsókolni.

Szerelem, szerelem!
Vajjon hol lellek fel?
A mezőn nem vetnek,
Kősziklán sem teremsz.

Hogyha a szerelem
Kősziklán teremne,
Nem csak egy leánynak
Nyaka, lába törne.

Szerelem, szerelem,
Átkozott gyötirelem,
Mért nem termettél meg
Minden fa tetején;

Minden fa tetején
Diófa levelén,
Hadd szakasztott volna
Minden szegény legény.

Én is szakasztottam,
De elszalasztottam.
Az én kedvesemtől
Örökre megváltam.

Sem eső nem esik,
Sem felhő nem látszik,
Mégis az én bundám
Két oldalról ázik.

De hogy is ne áznék,
Mikor mindig sirok,
Bánatim árjával
Már többé nem birok.

Sír az egyik szemem,
A másik könyezik,
Sirjon mind a kettő,
Mind a sebes eső.

Lehajtom fejemet,
Rózsám, a válladra,
Hullatom könnyemet,
Hó színű nyakadra.

Záporosó után
Eszterhaj megcsordul,
Talán még idővel
Szived hozzám fordul.

Te tettél fogadást
Én előttem nem más,
Hogy soha sem szeretsz
Én kívülöttem mást.

Hamis lelkű voltál,
Engemet megcsaltál,
Egy csókért, kettőért,
Máshoz folyamodtál.

Azzal ne dicsekedj,
Ha megvetettél is:
Parancsol az Isten
Szeretőt nekem is.

Hervad az a rózsá,
Kinek töve nincsen.
Elhervadok én is,
Mert szeretőm nincsen.

Hervadj rózsám, hervadj,
Már az enyém nem vagy;
Mig az enyém voltál!
Piros rózsá voltál.

Piros rózsá voltam,
De már elhervadtam,
Sűrű könyeimmal
Orczámat lemostam.

Jobb lett volna nékem
Világra sem lennem,
Mintsem ily kinokat
Kelletik szenvednem.

Elmehetek már én
Alá s fel az utcán,
Nem mondják már nekem:
Gyere be violám!

Gyere be, violám,
Csókold meg az orczám,
Én is megcsókolom
Százszor egymás után.

Ha nekem szóltál volna,
Szeretőd most szebb volna;
De nekem nem szóltál,
Velem csak tréfáltál;
Elmult időd ne sirassad már.

Késő immár bánkódni,
Elmult időt siratni;
Máskor eszed legyen,
Szived bátrabb legyen,
Szivtűl, szivhez szólni, nem szégyen.

Nyisd ki festett kapudat,
Tűkör két ablakodat,
Hadd lássam pálmádat,
Piros két orczádat;
Hadd mulassam veled magamat.

Csillagok sokasága,
Nap és hold ragyogása,
Mindenek hasznára,
És vidámságára:
Csak a szívem jár érted gyászba.

Maradj tehát, reményem,

Tündöklő szép napfényem;
Im látod utamat,
Induló lábamat;
Talán többé vissza sem jövök.

Arra járjunk arra,
Merre furulyáznak;
Merre a legények
Éjjel nappal járnak.

Szabad a legénynek
Éjjel nappal járni;
De a szegény lánynak
Házához kell várni.

Házához kell várni
Talpon istrázsálni,
Sok éjjeli álmat
Érte elmulatni.

Hajnal, hajnal, hajnal akar lenni,
Én galambom haza akar menni.
Ne menj el, drága kincs,
Még egyszer rám tekints;
Hej gyönyörű virágom!

Estve, estve, ha elnyugszik a nap,
Látogass meg majd, galambom, holnap.
Éretted, kedvesem,
Édes az életem,
Hej drága egyetlenem!

Az eső is esik, Rózsa lovam ázik,
Piros kantárszóján gyenge kezem fázik.

Rakd meg rózsám, rakd meg lánggal égő tüzed,
Hadd melegítsem meg gyenge kezeimet.

Megraktam a tüzet, de el is aluszik.
Ritka a szerelem, a mely el nem mulik.

Rózsa vagy, rózsá vagy,
Még annál is szebb vagy;
Aranynál, ezüsthöz,
Sokkal ékeesebb vagy.

Aranyat, ezüstöt
Mindenkor találok:
De te tőled, rózsám,
Könnyen el nem válok.

Rózsám kertje alatt mentem,
Rózsa szagát megéreztem.
Fájt igen a szívem,
Változott a színem,
Hogy galambom nem láthattam.

Ha még egyszer arra mennék,
Szeretőmmel beszélhetnék!
Megmondtam anyjának,
Mondja meg apjának,
Adják nekem leányukat.

Ha nekem nem adja kendtek,
Jó gondját viselje kendtek,
Irassák levélbe,
Csinálják üvegbe,
Hogy szívem ne fájjon érte.

Zöld a kökény, majd megkékül,
Most vagyok szerető nélkül.
Addig leszek én a nélkül,
Mig a kökény meg nem kékül.

Zöld levelü gyöngyvirágszál
Süvegemnél oly vigan áll.
Hej de más van a szivemben,
Bánatvirág nyilik ebben.

Patyolat ing lobogása,
Czifra suba suhogása,
Mit ér a pengő sarkantyú,
Ha nótája keserű bu.

Zöld levelű gyöngyvirágszál
Süvegemnél oly vigan áll;
Hej de más van a szivemben,
Bánatvirág nyilik ebben.

Patyolat ing lobogása,
Czifra suba suhogása,
Mit ér a pengő sarkanytyu,
Ha nótája keserű bu.

Nagy a világ, de van vége,
Búmnak se hossza se széle;
Nincs szeretőm, lettem árva,
Elhagyott a hamis pára.

Csaplárosné, egy kupabort!
Ha van, a legjobb bakatort:
Iszom világ boszujára,
Magam vigasztalására.

Adjon az ég békeséget,
Hiv leányban több bőséget;
S a szeretőt, ki hivtelen,
Verje meg az igaz Isten.

Elment az én babám, itt hagyott engemet,
Elvitte magával, minden vig kedvemet.

Aláfoly a Duna, nem foly többé vissza,
Elment az én babám, nem jön többé vissza.

A fecske is elmegy, de tavaszra megjön,
De az én galambom, akkor is csak nem jön.

Hol jártál violám, ilyen korán?
Látom a czipődet, harmatos már.
Rózsás kertben jártam,
Violát vizsgáltam,
Kedves rózsám!

Hoztál-e violát a számomra,
Mit felteszek holnap kalapomra?
A melyről megtudják,
Hogy szeretjük egymást,
Kedves rózsám!

Bocsáss be, galambom, egy két szóra,
Mert ime eljött már az az óra,
Melyben bucsuzásom,
Lészen elválásom!
Kedves rózsám!

Te is tégy érettem hív fogadást,
Hogy én rajtam kívül nem szeretsz mást,
Jártodban, keltedben,
Teljes életedben,
Kedves rózsám!

Szivemnek, violám, az lesz nehéz,

Hogy te ékes szemed reám nem néz;
Mert már tőlem elválsz,
Engemet árván hagyysz,
Kedves rózsám!

Szivemet szivednek most ajánlom,
Ihol a jobb kezemet beadom,
Hogy visszajöttömben
Legyek szerelmedben,
Kedves rózsám!

Áldjon meg az Isten, kedves rózsám,
Látom, igaz szíved voltál hozzám.
Köszönöm hívséged,
Hozzám szivességed,
Kedves rózsám!

Vajjon mit irjak rózsámnak,
Vajjon mit irjak rózsámnak,
Legkedvesebb violámnak!

Reszket kezem, nem irhatok,
Reszket kezem, nem irhatok,
Fáj a szívem, nem szólhatok.

Hozd ki rózsám, kantáromat,
Hozd ki rózsám, kantáromat,
Kantározd meg a lovamat.

Látod rózsám, hogy nyergelek,
Látod rózsám, hogy nyergelek,
Még sem hiszed hogy elmegyek.

Lovam lába indulóban,
Lovam lába indulóban,
Magam szája bucsuzóban.

Nézz utánam keservesen,
Nézz utánam keservesen,
Látsz-e többé vagy sohasem.

Ha meg nem látsz az életben,

Ha meg nem látsz az életben,
Meglátsz a magas egekben.

Akkor veszlek el, galambom,
Ha elfogy az a nagy halom.
Inkább kosárral elhordom,
Csak engem végy el, galambom.

De te elmégy, s engem itt hagysz,
Szivemre bubánatot hagysz,
Olyat mint a szomszéd halom;
Érted halok meg, galambom.

Elment, elment az én párom,
Még az éjjel visszavárom.
Visszavárom éjszakára,
Csókot nyomok orcájára.

Nincsen kedvem, nincsen,
Mert szeretőm nincsen;
Ha szeretőm vóna,
Kedvem is úgy vóna.

Nincsen kedvem, nincsen,
E világhoz való;
Mert szeretőm nincsen,
Kedvem szerint való.

Ha szeretőm vóna,
Kedvem szerint való;
Kedvem is úgy vóna
E világhoz való.

Meg kell a buzának érni,
Mert a nap hősege éri;
Meg kell arczomnak hervadni,
Mert azt a bubánat éri.

Hogyha megérik a buza,
Szegény ember learatja,
Megért szívem bubánatja,
A halál lekaszállhatja.

Hol voltál te, kis nyulacska?
Átatuti, táratuti, az erdőben.

Minek voltál az erdőben?
Átatuti, táratuti, vesszőcskéért.

Minek neked az a vessző?
Átatuti, táratuti, kertecskének.

Minek neked az a kis kert?
Átatuti, táratuti, virágoknak.

Minek neked az a virág?
Átatuti, táratuti, bokrétának.

Minek neked a bokréta?
Átatuti, táratuti legényeknek.

Káka tövin költ a rucza,
Jó földben terem a buza;
De a hol a hű lány terem
Azt a helyet nem ismerem.

Ki van az én szemem sirva,
Mert a rózsámat más birja;
Pedig fogadta az egyet:
Rajtam kívül mást nem szeret.

Ha tudtad, hogy nem szerettél,
Hálódba mért kerítettél?
Hagytál volna békét nekem,
Más is elvett volna engem.

Azért hogy én szegény lettem,
S mást választottál helyettem,
Lesz nekem is víg napom még;
Boru után derül az ég.

Bus az idő, bus vagyok én magam is,
Valamennyi szép leány van, mind hamis.
Szeretete nem állandó;
Mint az idő változandó, ihaja!

Felettem is mért borult be ily korán?
Mert elhagyott, kit szerettem igazán.
Másnak hódolt a hitetlen,
Azért vagyok ily kedvetlen, ihaja!

Árva vagyok, hej nincs is olyan árva,
Mert szivedből, rózsám, ki vagyok zárva.
Nem leszek én árva mindég,
Boru után derül az ég, ihaja!

Nem szakaszt az rózsát, ki felettébb óvja
Kezét a tövistől, hogy meg ne karczolja.

A ki a rózsáját igazán szereti,
Záporosó esik, mégis felkeresi.

Lám én a magamét igazán szeretem,
Záporosó esik, mégis felkeresem.

Szerelem, szerelem, szivbeli gyötirelem,
Miért nem termettél minden falevelen.

Hadd szakasztott volna minden szegény legény,
Hadd lett volna boldog – de nem olyan, mint én.

Hótul fehér a gyöngyösi hegytető,
Ritka most az igaz szívű szerető.
Akadtam egy álnok hitegetőre,
De nem igaz, de nem igaz hűségese szeretőre.

Barázdában szépen szól a pacsirta,
Levelem jött, régi szeretőm irta.
Könyes szemmel azt olvasom belőle,
Hogy egyedül, hogy egyedül halál választ el tőle.

Magasan repül a daru, szépen szól,
Haragszik rám a galambom, nem is szól.
Ne haragudj, kedves rózsám, sokáig,
El nem hagylak, hived leszek koporsóm bezártáig.

Jegenyefa tetejében magosan
Két holló ül feketében, gyászosan.
Mikor az a jegenyefa kivirit,
Akkor leszek, akkor leszek, kedves rózsám a tiéd.

Kihajtottam hat ökrömet a rétre,
Letapostam a harmatot előtte.
De nem hallom csákó ökröm kolompját,
Az én rózsám, az én rózsám mással éli világát.

Szerettelek esztendeig,
Szeressen már más is addig.
Sokat csókoltam orczádat,
Jaj, hogy adjak róla számot.

Nem bánom én, lelked rajta.
Mindennek te vagy az oka.
Te szegted meg a fogadást,
Ne is várj magadra áldást.

Sirhatok én, rihatok én,
Módomban van nekem miér.
Előttem a gyászos level,
Rózsám szívét más nyerte el.

Ha elnyerte, éljen vele,
Csak előttem ne ölelje.
Mert ha előttem öleli,
Érte az Isten megveri!

Megizentem az édes anyámnak,
Készítse el az én gyöngyruhámat.
Piros czipőt fekete sarokra,
Fehér szoknyát hat felhajtásosra.

Megizentem az édes anyámnak,
Gyöngykoszorút kössön a lányának.
Két szélire két szál rozmaringot,
Közepibe bokros bubánatot.

Kimegyek a temető szélire,
Megásatom siromat előre.
Feltekintek sirva az egekre,
Szép angyalom, hagylak az Istenre.

Beteg se voltam én,
Még is meghaltam én,
Az új temetőben
Legelső voltam én.

Rózsa nyilott rajtam,
Violát neveltem;
A kiért meghaltam,
Annak virágoztam.

Siromon a rózsa,
Galambomat várja;
Gyer oda galambom,
Szakassz egyet róla.

Gyöngyös boszujára,
Ifjak bánatára,
Irigyek kárára,
Lányok siralmára.

Álom, álom, édes álom,
Édes a hajnali álom!
De édesebb az az álom,
Melyben galambomat látom.

Erősebb a csók a bornál,
Édesebb is a czukornál,
De édesebb a szerelem,
Mikor galambom ölelem.

Nincs szebb virág a rózsánál,
Nincs szebb élet a párosnál;
A rózsza is csak ott nyilik,
Hol ketten egymást szeretik.

A gerlicze nem rózsával
Tartja párját, de csókjával;
Csókajándék, csókjutalom,
Többet nem kérek, angyalom.

Kerek az én subám alja, de drága;
Nem takarja be a leányt hiába.
Adj egy csókot éjszakára,
Az lesz az én subám ára,
Angyalom!

Kerek az én csizmám sarka, de drága;
Nem jár az a leány után hiába.
Adj egy csókot éjszakára,
Az lesz az én csizmám ára,
Angyalom!

Kerek az én kis kalapom, de drága;
Nem köszön az a leánynak hiába.
Adj egy csókot éjszakára,
Az lesz a kalapom ára,
Angyalom!

Ángyom, ángyom, édes ángyom,
Mért szeret kend, olyan nagyon?

Ha szeret kend, titkolja kend,
Ki ne világosítsa kend.

Jó szeretni, de titkosan,
Nem mindenkor világosan.

A ki világosan szeret,
Megitélik az emberek.

Ne is ugorj a hol árok nincsen,
Ne is köszönj a hol szép lány nincsen;
Ugrom biz én, a hol árkot látok;
Köszönök is, a hol szép lányt látok.

Meg se fogom a kalapom szélit,
Mig nem látom a galambom képit.
Pedig bizony, hogy ha megláthatnám,
Egyszeribe teli kacsintanám.

Menj szeretőm ablakába,
Röpülj az ő szobájába,
Te kis fecske! s azt ízenem,
Hogy őtet most is szeretem.

Jőjjön hozzám vacsorára,
Szívesen elvárom mára;
Csak hogy egy pár csókot adjon,
S kedves szeretőm maradjon.

Jó neszmélyi bort hozattam,
Asztalom tele rakattam
Rétesekkel, pogácsákkal,
Sárga, veres violákkal.

Jőj el hozzám vacsorára,
Találsz egy gazdag mátkára;
Megmutatom a kincsemet,
S neked adom mindenemet.

Búval élem, búval
Búval világomat;
Búval terítették
Az én asztalomat.

Mi haszna hat ökör
Hosszu istállómban,
Ha szerelem nincsen
Festett nyoszolyámban!

Ha én tudtam volna
Szived álnokságát,
Elkerültem volna
Szerelmed hálóját.

Veled egy szekérre
Fel nem ültem volna.
Veled egy kenyérre
Nem is álltam volna.

Mig a világ világ lesz,
A kertemben rózsá lesz,
A kertemben rózsá lesz,
Az én szívem gyászban lesz.

Szerettelek mindenért,
Világos kék szemedért,
Sugár szemöldöködért,
Meghalok a nevedért.

Nem vagyok én oka semminek,
Édes anyám oka mindennek.
Mért nem adott engem olyan- olyan- olyannak,
A kit én szerettem magamnak.

Meg vert az ur Isten, de nem fáj;
Figefa levele le hullt már.
Figefa levele gyógyíts, gyógyíts, gyógyíts meg
Régi volt szeretőm csókolj meg.

Akkor szép az erdő, mikor zöld,
Mikor a vad galamb benne költ.
Olyan a vad galamb, mint a, mint a, mint a lány,
Fáj a szive a legény után.

Menj el édes fecském, violám köszöntsed,
Nagy alázatosan házban valót kérjed.

Nem dicsérem, de szép, mint hajnali csillag,
Angyalka módjára ki előttem ballag.

A nevét ha kérdem, hol lakol, szép alak,
Két szép szemeivel integet úgy ballag. –

Aranynyal kellene nevedet leírni,
Gyémántkő táblára szépen lerajzolni.

Rubintkőből formált ládában tartani,
Ünnepet kellene nevednek szentelni.

Vagy enyimmé teszlek, vagy elválok tőled,
Vagy hozzám keritlek, vagy meghalok érted.

Hej csillagom teremtetted,
Ki volt nálad a múlt estve?
Ablakodon voltam lesben,
Láttam, ki ült az öledben.
Akárki ült az ölemben,
Mégis te voltál eszemben.

Babám szerelmeért,
Mit nem cselekedném!
Folyó, tenger vizét,
Kalánnal kimerném.

Annak fenekéről
Apró gyöngyöt szednék.
Apró gyöngyöt szednék,
Gyöngykoszorut kötnék.

Szakasztottam rózsát, fehérét,
Tartottam szeretőt, kevélyet,
De már annak vége, vége van,
Már mi köztünk, rózsám, harag van.

Szakasztottam rózsát, pirosat,
Tartottam szeretőt, csinosat;
De már annak vége, vége van,
Már mi köztünk, rózsám, harag van.

Szakasztottam rózsát, teljeset,
Tartottam szeretőt, kedveset;
De már annak vége, vége van,
Mert mi köztünk, rózsám, harag van.

Nincs szebb virág a rózsánál,
Legények közt a barnánál;
Mert a barna magyar fajta,
Azért kapnak sokan rajta.

Nincs szebb madár a fecskénél,
Barna piros menyecskénél;
Mert ha ölelni akarom,
Könnyen átéri a karom.

Nincs szebb virág a szegfűnél,
Leányok közt a szőkénél,
Mert a szőke uri fajta,
Azért kapnak sokan rajta.

A kend édes anyja megátkozott engem,
Hogy a fekete föld borítson be engem.

Ne átkozzon engem, nem vagyok én oka,
Mert én az ő lányát nem szerettem soha.

A kit én szeretek, meg van az szeretve,
Ha rá tekintek is, elfakad nevetve.

A pünkösti rózsza kihajlott az utra,
Eredj oda, rózsám, köss bokrétát róla.

Tedd az öved mellé, két szemem láttára,
Viseld el galambom, lányok boszujára.

A kinek nincs szeretője,
Menjen ki a zöld erdőbe.

Szakaszszon egy falevelet,
Adja annak, a kit szeret.

Mondja neki: édes rózsám,
Eljössz-e farsangban hozzám?

Ha valami lesz belőle,
Kérjen egy pár csókot tőle.

Nekem nem kell, van már nekem,
Adott Isten, a mit kértem.

Szépet adott, jót is adott,
Kiben szívem megnyugodott.

Jaj be szennyos a kendője,
Talán nincsen szeretője?
Adja ide, hadd mossam ki,
Ugy sem szeret engem senki.

Kinek nincsen szeretője,
Menjen ki a zöld erdőbe;
Irja fel a falevélre,
Hogy nincs neki szeretője.

Árva vagyok árva
Mint mezőben tarló,
Kinek ékességét
Elvette a sarló.

Nekem is elvette
Egy semmirevaló;
Ássa ki a szemét
Két fekete holló.

Hegyek közt lakásom,
Keress fel galambom!
Csendes folyóviznek
Csak zugását hallom.

A nyári folyóviz
Télre megaluszik,
De az én bus szívem
Soha meg nem nyugszik.

A kit az én szívem szeret,
Nem ír az nekem levelet.
Pedig szíve tudom, szeret
Mert az régen az enyim lett.

Ha én levelet írhatnék,
Arany pecsét alatt írnék,
A szívemet belé tenném,
Hozzád, rózsám elküldeném.

Lehullott a csillag,
Nincs kinek felszedni,
Ebb' a nagy faluba
Nincsen kit szeretni.

Vóna kit szeretni,
De nincs kinek hinni,
Titkos panaszimat
Nincs kinek mondani.

Madárnak mondanám,
De nem tud szólani,
Ha embernek mondom,
Minden fogja tudni.

Az én hazám város volna,
Közepében egy bolt volna;
Én volnék a patikáros,
Ha megengedné a város.
Én árulnék pirositót,
Leányoknak ifjuitót,
Legényeknek szomoritót.

Ha én boltos legény volnék,
Piros pántlikát árulnék;
Szőke kis lány arra menne,
Fekete tafotát venne.
Ide jőjjön, itt válaszszon,
Tán nem gyászol, leányasszony!
Tán nem gyászol, leányasszony!

Dehogy nem gyászolok, hallja!
Most fekszik a rózsám halva.
Nem élek én már sokáig,
Hushagyó végső napjáig.
Kiteritnek akkorára,
A galambom két karjára,
A galambom két karjára.

Árva vagyok, árva lettem,
Szerencsétlennek születtem,
Mert attól elrekesztettem,
A kit igazán szerettem.

Bezárom hát bus szívemet,
Siratom szeretetemet;
El kell hagynom kedvesemet,
Vele együtt mindenemet.

Ott, a hol nem látnak mások,
Magamnak majd egy sirt ások,
A búk és könnyhullatások
Lesznek nekem a sirásók.

Busulok is, bánkódom is!
Rám fér én rám, ha sirok is.
Egész világ minduntalan rólam beszél;
De azt csak elfujja a szél, fujja a szél.

Ha megérem szabadságom,
Hűségédért, gyöngyvirágom,
Majd elveszlek esztendőre, jövődőre,
Rózsalánczon fogunk menni esküvőre.

Elbusulom én magamat,
Mert elhagytam galambomat;
Pedig akármerre, merre járok,
Olyan igaz szeretőre nem talállok.

Azt gondolom, eső esik,
Pedig a szemem könnyezik.
A szeretőm halva fekszik,
Holnap délre eltemetik.

Bár csak addig ki ne vinnék,
Mig én innen oda mennék,
Koporsójára borulnék,
Jaj beh keservesen sirnék.

Mikor én kis gyermek voltam,
A dióért majd megholtam,
De már mivel nagyobb vagyok,
A leányért majd meghalok.

Mikor én kis leány voltam,
Mindig babával játszottam;
Még akkor magam sem tudtam,
Most tudom már, mit akartam.

A kis gyermek gyermekre vár,
A kis leány leánynyal jár!
De a legény leánynyal jár,
A leány meg legényre vár.

Nem átkozlak, nem szokásom,
De sok sűrű sohajtásom
Felhat a magas egekre;
Mind te felelsz meg ezekre.

Nekem a legszebbik estve
Fekete színre van festve;
Komor felettem az ég is,
Elhagyott a reménység is.

A mi engem viditana,
Az élethez kedvet adna:
Attól mind meg vagyok fosztva,
A jó mind másnak van osztva.

Fel se venném, a mi nézi,
Él az Isten, elintézi;
De hogy értem ő is érzi,
Ez, a mi szívemet vérzi.

Hajtsd ki babám, az ökröket,
Legeltesd meg szegényeket,
Hej, legeltesd meg szegényeket!

Tilalmasba ne hajtsd őket,
Mert elveszik a szürödet,
Hej, mert elveszik a szürödet.

Ha elveszik a szürödet,
Mivel takarsz be engemet?
Hej, mivel takarsz be engemet?

Van énnekem cifra bundám,
Avval takaródzunk, rózsám,
Hej, avval takaródzunk, rózsám.

Van énnekem egy szép házam,
Abban vagyon vetett ágyam,
Hej, abban vagyon vetett ágyam.

Vetett ágyban cifra dunna,
Avval takarlak be, rúzsá!
Hej, avval takarlak be, rúzsá!

Jaj beh sáros ez az ut,
Volt szeretőm, de rám unt.
Jaj beh csillagos az ég,
Majd eszébe jutok még.

Nincs már nekem szeretőm,
Csak egy veres kezkenőm.
Gondolom a szeretőm;
Csókolom a kezkenőm.

Biharban, Borsodban
Nincs annyi esküdt,
Hányszor az én rózsám
Vélem megesküdt;
Biharban, Borsodban
Szabolcs vármegyében,
Nincs annyi esküdt,
Hányszor megesküdt.

Kakas a szemeten
Annyit nem kapar,
Hányszor az én rózsám
Engem betakar.
Pedig éjjel, nappal
Mindig egyre kapar;
Annyit nem kapar,
Hányszor betakar.

A malom kereke
Annyit nem fordul,
Hányszor az én rózsám
Engem megcsókol.
Pedig éjjel, nappal
Mindig egyre fordul;
Annyit nem fordul,

Hányszor megcsókol!

Haragszik a rózsám anyja,
Hogy engem szeret a fia.
Ha haragszik, tegyen róla.
Vessen békót a lábára...

Pányvázza ki málvafára,
Szivárványszín pántlikára;
Engemet hívjon strázsára,
Ott is én leszek a párja.

Ugy meg vagyok határozva,
Mint a csikó kantározva;
Szabadságom el van zárva,
Mint a madár kalitkába.

Ha még egyszer szabadulok,
Több szerelmet nem koldulok.
Szabadságért halok, élek,
Mig bennem cseng bong a lélek.

Elmentem én a szőlőbe,
Ráhágtam a venyigére;
Venyigéről venyigére,
Fáj a szívem a szőkére.

Elmentem én a tanyára,
Ráhágtam a tökindára;
Tökindáról tökindára,
Fáj a szívem a barnára.

Onnan mentem a csárdába,
Barna babám látására;
S míg a barnát ölelgettem,
A szőkét elfelejtettem.

Rózsa, rózsá, piros rózsá,
De késő jársz a fonóba.
Kedden este jöttél volna,
Legkedvesebb lettél volna.

Kedden este jöttél volna,
Legkedvesebb lettél volna.
De hogy szerdán este jöttél,
Legutálatosabb lettél.

Van szeretőm, kettő, három,
Három közt csak akad párom;
Jaj Istenem, de megjárom,
Ha majd elhagy mind a három.

Mostan még csak vigan élek,
Egyen kettőt is cserélek.
De bezzeg, ha asszony leszek,
A bunak is helyt engedek.

Csillagos az ég, csillagos,
Rózsafa levele harmatos;
Rózsafa levele, szakadj rám,
Kedves édes rózsám, nézz reám.

Csillagos az ég, csillagos,
Bú szállt a szívemre, bánatos;
Akárhova hajtsam fejemet,
Sehol sem találom helyemet.

Bimbóbul lesz a piros rózsza,
Piros rózsából a bokréta,
Rózsza a bimbóbul,
Szerellem a csókbul.
Eszemadta!

Fáj a szívem, megvallom,
Érted, kedves angyalom!
Alig, alig dobog már,
Vagy talán bennem sincs már.

Mert, mihelyt megláttalak,
Mindjárt megkivántalak;
Mert két szemed fekete,
A szívem megszerette.

Ne egy arany, másik is,
Harmadik is, magam is;
Ha szeretsz is, ha nem is,
Csókollak ezerszer is.

Leíratom képedet,
Aranynyal a nevedet,
Gyönyörű termetedet,
Fekete két szemedet.

Lányom, lányom, gyöngyvirágom,
Kerti rózsaszálom!
Elmennél-e a kovácshoz,
Az eszemadtához?
Jaj anyám, a kovács
Olyan mint a rossz bogrács.
Nem megyek én ahoz.

Lányom, lányom, gyöngyvirágom,
Kerti rózsaszálom!
Elmennél-e a takácshoz,
Az eszemadtához?
Jaj anyám, a takács,
Olyan mint a záptojás.
Nem megyek én ahoz.

Lányom, lányom, gyöngyvirágom,
Kerti rózsaszálom!
Elmennél-e a Jánoshoz,
Az eszemadtához?
Jaj anyám, a János,
Valamennyi mind álmos,
Nem megyek én ahoz.

Lányom, lányom, gyöngyvirágom,

Kerti rózsaszálom!
Elmennél-e a diákhoz,
Az eszemadtához?
Jaj anyám, a diák,
Olyan mint a gyöngyvirág.
Elmegyek én ahoz.

Felülről fordított a szél,
Zörög az akácfalevél,
Édes rózsám, hová lettél,
Hogy az este el nem jöttél?

Jöttem volna, nem jöhettem,
Szabadulást nem vehettem.
Mással estem szerelembe,
Holtig való gyötirelembe.

Fekete pántlikám,
Fujdogálja a szél,
Köszönöm, galambom,
Hogy eddig szerettél.

Köszönöm azokat
A szives csókokat,
Melyekkel orcámat
Sűrűn borítottad.

Látod-e amoda
Azt a száraz nyárfát?
Mikor az kizöldül,
Akkor jövök hozzád.

Istenem, teremtmőm!
Zöldül már az én fám;
Még se jön én hozzám
Az én kedves rózsám.

Azt mondják: nem adnak
Engem galambomnak,
Hanem inkább másnak,
Annak a hat ökrös
Fekete subásnak.

Pedig az én rózsám
Ha szeliden néz rám,
Vagy ha csókot hint rám,
Tizenkét ökörért
Csakugyan nem adnám.

Megkinál csókjával,
Piros számóccával,
Melyet az ujjával
Csipegetett, midőn
Kün volt a nyájával.

Igérte, hogy mához,
Két hétre gyűrűt hoz,
Azután oltárhoz
Térdepelend velem,
S elviszen magához.

Édes anyám, kérem,

Ne hűtse meg vérem,
Hiszen azt ígérem,
Hogy én a rózsámmal,
Holtomig beérem.

Házasodtam, beh rossz fajta,
Emelt főmet búnak hajtja;
Emésztí az életemet,
Azzal együtt vig kedvemet.

Nézd meg pajtás, nézd jól anyját,
Aztán kérd meg az ő lányát.
Mert ha anyja gonosz faju,
Leányával tied a bú.

Már én nem beszélek nagyon,
Mert kihallik az ablakon.
Az én babám olyan csalfa,
Mindig oda kün hallgatja.

Ki van kívül az ablakon?
Jöjön be, majd megcsókolom;
De ha nem az én galambom,
Innen ugyan elballagjon.

Vetettem violát,
Várom kikelését;
Várom a rózsámnak
Haza jövetelét.

Kikelt a viola,
De nem igen teljes,
Haza jött a rózsám,
De nem igen kedves.

Annyi nekem az irigyem,
Mint a fűszál a nagy réten;
Hol felvesznek, hol letesznek,
Az irigyek majd megesznek.

A világnak irigyei,
El akarnak emészteni.
El akarnak emészteni,
De az Isten nem engedi.

Erdő, erdő, beh szép kerek erdő!
Közepiben két szál gyenge vessző.
Gulya, ménes legeli azt,
Az én rózsám téríti azt.
Ej haj kedves rózsám, tőled meg kell válni.

Guba, guba, debreceni guba!
Kit nem adnék hat ökörért soha.
A hat ökör szántó vető,
De a guba hiv szerető.
Ej haj kedves rózsám, tőled meg kell válni.

Erdő, erdő, beh szép kerek erdő!
Be szép legény kerüli azt kettő.
Ha az Isten megengedi,
Őszszel párja fogok lenni.
Ej haj kedves rózsám, tőled meg kell válni.

Ha te elmégy, én is el,
Nem maradok tőled el.
Ugy babám, ugy, ugy, ugy,
Ha te szeretsz, én is ugy.

Ha te kimégy, én is ki,
Megöllelek oda ki.
Ugy babám, ugy, ugy, ugy,
Ha te szeretsz én is ugy.

Ha te bemégy, én is be
Megcsókollak oda be.
Ugy babám, ugy, ugy, ugy,
Ha te szeretsz, én is ugy.

Ha te meghalsz, én is meg,
Hogy az Isten áldjon meg.
Ugy babám, ugy, ugy, ugy,
Ha te szeretsz, én is ugy.

Egy kis kórót kaszáltattam,
Ugy meg égett, ugy, ugy, ugy.
Egy kis tejet forraltattam,
Ugy megforrott, ugy, ugy, ugy.

Pap fogja kezemet,
Ugy szégyenlem, ugy, ugy, ugy.
Mester mondja: hozzá menjek,
Ugy akarom, ugy, ugy, ugy.

Elmegyek, elmegyek, messze földre megyek,
Ennek a falunak lakosa nem leszek.

Ha elmégy, ha elmégy, csak hozzám igaz légy,
Igaz szereteted hamisra ne fordítsd.

Kísérj el galambom, csak a kapuig is,
Azután elmegyek magam egyedül is.

A kertemet felszántottam
Ugar gyanánt,
Bele egy szép lányt ültettem
Rózsa gyanánt.
Annak aratása,
Csomóba rakása:
Kedves galambomnak velem mulatása.

Csak azért szeretek falu végén lakni,
Hogy az én galambom arra jár itatni.

Arra jár itatni, magát fitogatni,
Magát fitogatni, a lovat ugratni.

Mig a lova iszik, lehet vele szólni,
Piros két orcáját meg lehet csókolni.

Megvettem a szeretőmet
Nagy áron,
Általvittem vagy tizenkét
Határon.

Hol vizeken, hol patakon,
Hol sáron,
El sem hagyom, míg élek a
Világon.

Kis kutya, nagy kutya
Nem ugat hiába,
Van nekem szeretőm,
Nánás városába.
Olyan mind a kettő
Mint az arany vessző,
Szőke is, barna is,
Szeret mind a kettő.

Egyiket nem adnám
Nánás városáért;
Másikat nem adnám
A világ kincseért,
Olyan mind a kettő
Mint az arany vessző,
Szőke is, barna is
Szeret mind a kettő.

Kilenc hete, mióta itt
Halászok,
Könyeimtől egy csepp vizet
Sem látok.

Kifogtam a barna babám
Kendőjét,
Beirattam zöld selyemmel
A nevét.

Nem vagy legény nem vagy,
Nem mersz csókot adni;
Azt gondolod, rózsám,
Nem t'om visszaadni.

Vissza t'om én adni,
Meg is t'om köszönni,
Páratlan csókodnak
Párját tudom adni.

Más a veréb, más a fecske,
A dongó légy, a méhecske,
A békavirág nem rózsza,
A vad egres nem malozsa.

Más az arany, a sárga réz,
A gombóta, a lépes méz.
Nem sirat egy rigót egy nyár,
Nincs félpénzben száz arany kár.

Más a hiv szerető búja,
Ki úgy szeret mint a héja;
Galambom! ezt nem gondoltad,
Midőn hív szivem elhagytad.

Te voltál szeretőm, te, te,
Eszemadta, teremtetted!
Te csaltál meg engem, te, te!
Verjen meg az Isten érte.

Szidott anyád, ne szidjon már,
Mert nem téged szeretlek már,
De sokat szidott hiába,
Még sem fogott meg ez átk.

Szálljon bánat a szivedre,
Soha ne élj vig kedvedre;
Akkor jussak én eszedbe,
Mikor bú száll a szivedre.

Szerelem van minden fűben, minden fában,
Minden csuszó mászó kis állatocskában.
A szerelem oly édes,
Mint a kenyér ha mézes,
Hogyha mézes.

Az én szívem tárva, nyitva,
Nem is volt az soha csukva,
Foglal benne minden helyet,
Mer a divat már most a lett.

Imitt egyet csókolgatok,
Másnak amott hódolgatok;
A kit reggel ölelgettem,
Délután már nem ismerem.

Ehol jön az este,
Hogy kell lefeküdni;
Ösmeretlen társat
Hogy kell megölelni?

Mikor ölelgetném,
Fájnak az karjaim:
Mikor csókolgatnám,
Hullnak az könnyeim.

Haragszom az olyan szóra,
Ki a legényeket szólja.
Mert a legény arany csillag,
Arany garádicson ballag.

Haragszom az olyan szóra,
Ki a leányokat szólja.
Mert a leány arany alma,
Fölteszem a fogasomra.

Haragszom az olyan szóra,
Ki az asszonyokat szólja.
Mert az asszony pergő rokka,
Pereg az minden hajnalba.

Minek nekem ez a város,
Ha nem vagyok benne páros?
Minek nekem ez a puszta,
Ha nem szeret Barna Pista?

Minek nekem minden kincsem,
Hogyha hiv szeretőm nincsen?
Minek nekem ez a világ,
Ha nem vagyok benne virág?

Minek nekem a szép termet,
Ha nincs, a ki megölelget?
Minek a szép csillagos ég,
Ha szivem szomoru mindig?

Minek a rózsaszín hajnal,
Ha várni kell mindig búval,
Nem kell nekem csak temető,
Ott megnyugtat a teremő!

Addig éli a leány a világot
Mig szél fujja piros pántlikáját;
Ha nem fujja piros pántlikáját,
Búval éli a leány világot.

Addig éli a legény világot,
Mig szél fujja bokrétás kalapját,
Ha nem fujja bokrétás kalapját,
Búval éli a legény világot.

Most akadtam egy csorgóra,
A csorgóban egy leányra.
Kinek aludttej a lába,
Jóféle citrom az álla.

Malozsaszőlő a nyaka,
Mézes kalács az ajaka.
Szeme kökény, foga gyémánt,
Az inye arany paszománt.

Mézből van a beszélője,
Szekfűből a nyeldekölője,
Képe rózsa, szája cukor,
Szemöldöke selyemfodor.

A gallyai faluvéken
Ragyog egy csillag az égen,
Én is odavaló vagyok,
A hol az a csillag ragyog.

Ne menj rózsám, a mezőre,
Sokat sirtam a zöld fűre;
Szemeimnek gyöngy harmatja
Gyöngye lábad fölázthatja.

Göndör hajad simítsd hátra,
Hadd nézhessek szép orcádra,
Adj egy csókot utoljára,
Bum eltemet nem sokára.

Pest mellett van egy kertecske, kuk!
Pest mellett van egy kertecske,
Abban lakik szép szűzecske,
Kuk, kuk, ku-ku-ku-ku-kuk!

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.